

A kenyércsoda

Időpont: Szentháromság utáni 7. vasárnap, 1956. július 15.

Alapige: Márk 8,1-9.

Azokban a napokban, mivelhogy fölötte nagy volt a sokaság, és nem volt mit enniök, magához szólította Jézus az ő tanítványait, és monda nékik: Szánakozom e sokaságon, mert immár harmad napja hogy velem vannak, és nincs mit enniök; És ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton; mert némelyek ő közülök messzünnen jöttek. Az ő tanítványai pedig felelének néki: Honnan elégíthetné meg ezeket valaki kenyérrrel itt e pusztában? És megkérde őket: Hány kenyerek van? Azok pedig mondának: Hét. Akkor megparancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És vevén a hét kenyeret, és hálákat adván, megszegé, és adá az ő tanítványainak, hogy eléjök tegyék. És a sokaság elé tevék. Volt egy kevés haluk is. És hálákat adván mondá, hogy tegyék eléjök azokat is. Evének azért, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat, hét kosárral. Valának pedig a kik ettek mintegy négyezeren; és elbocsátá őket.

A kenyércsodának három szereplője van: a sokaság, Jézus és a tanítványok. Vegyük sorra őket!

1. A sokaság egészen csodálatos. Nem tömeg, hanem Jézus által egygyé kovácsolt család. Pedig „fölötte nagy” a sokaság. /1 .v./ Az apostol hozzávetőleges becsléssel négyezerre teszi a létszámát. Nem valami szervezet mozgósította, nem agitátorok, vagy postai meghívók gyűjtötték össze. Úgy verődött össze. Némelyik közülük messzünnen jött. /3. v./ Még sincs benne semmi félelmetes. Máskor a tömegben mindig van valami félelmetes. Rendszerint valami szenvedély fűti s nem lehet tudni, mikor tör át ez a szenvedély a józanság korlátjain s lesz pusztító árrá. Ezt a tömeget lecsendesítő szenvedély tölti el: az ige után való szomjúság. Milyen öröm lehetett Jézus számára: ilyen hatalmas tömegnek hirdetni az igét! Amilyen szomorúság lehet sokszor az Ő számára az, ha látja, hogy az igehallgatók csapata olyan gyér, olyan öröm számára a teli templom s az igére éhes sokaság.

Hozzá még az a sokaság nem csak testileg van jelen az ige hirdetésénél. Szívvel-lélekkel figyel. Nem un rá a hosszúra nyúlt prédikációra, hanem kitartóan hallgat. Emberileg majdnem azt lehetne mondani, hogy hamarabb fárad bele Jézus az igehirdetésbe, mint a sokaság az ige hallgatásába. Mikor a kenyércsoda történik, már harmadnapja tart a prédikáció. Olyan ez a

sokaság, mint a telhetetlen gyermek, aki mindig csak azt hajtogatja: Még...még! Milyen öröm lehetett Jézus számára ilyen csupa fül, csupa szív hallgatóságnak hirdetni az igét!

Ez a feszült figyelem kordában tartja a testet. Ezért olyan illedelmes ez a sokaság. Egyik óra múlik a másik után, egyik nap a másik után, de senki sem izeg-mozog, senki sem ásítzik, senki sem nyújtózkodik, senki sem indul hazafelé, pedig nem boltíves templom hús padjain ülnek, hanem pusztaiban vannak. /4. v./ Felülről tűz a nap, alulról süt a homok, a földön üléstől elzsibbadnak a tagok, mégsem suttog senki oda a szomszédja fülébe: Egy kicsit soká tart már.

Ez az illedelmesség nem csak megtanult lelki finomság és jó magaviselet. Fegyelmezett marad a sokaság akkor is, mikor Jézus befejezi prédikációját s azt parancsolja a sokaságnak, hogy telepedjék le a földre, tegye magát kényelembe. /6. v./ A lelki feszültség feloldásakor nem szaladnak szerteszét haza, vagy a munkába, hanem engedelmeskednek Jézusnak s továbbra is ott maradnak szép rendben, csoportosan letelepedve.

Ha elgondolom, hogy ma nálunk milyen kevesen szomjaznak Isten igéje után, mennyire nem tolong tömeg Jézus körül s akik eljönnek, azok is sokszor mily figyelmetlenek és türelmetlenek, az istentisztelet végén pedig mint rohan mindenki a maga útjára, szégyenlem magam a keresztyén gyülekezet nevében és helyett, emellett a zsidó sokaság mellett.

2. A történet második szereplője, egyben főszereplője: Jézus.

Róla azt mondja a történet, hogy szánakozik a sokaságon. /2. v./ A szánakozás oka a fájdalom, mégpedig a más fájdalom. Ez a más-fájdalom a szánakozás révén a szánakozó egyéni fájdalomává lesz. Az édesanyáknál láthatjuk ezt legjobban. Az édesanya együtt szenved beteg gyermekével. Úgy sajnálja gyermekét, annyira szánakozik rajta, szeretetével úgy a szívébe zárta, hogy a gyermeke fájdalomja neki is személyes kínjává válik.

Hát mi fáj ennek a sokaságnak? Emberi megítélés szerint inkább irigylésre méltó, mint szánalomra. Mai nyelven szólva: háromnapos konferencián van, melynek egyetlen előadója Jézus Krisztus. A Jézussal való együttléten kívül élvezheti a testvérekkel való együttlét drága örömét, a nagy sokaság szárnyakat adó erejét. Ő maga is úgy érzi, hogy életének legboldogabb napjai ezek. Jézus szánakozása azonban olyan csodálatos, hogy érzi azt, amit még a másik sem érez. Ezért szól így tanítványaihoz: „Szánakozom e sokaságon, mert immár harmadnapja, hogy velem vannak, és nincs mit enniök.” /2. v./ Fáj neki a más éhsége, amit még maga az illető sem érez.

Azután így folytatja: „Ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton; mert némelyek öközülük messzünnen jöttek.” /3. v./ Jézus tehát nemcsak a jelennel törődik, hanem a jövőre is gondol. Nemcsak azt látja, ami van, hanem azt is, ami lesz. Most még nem dőlnek ki az emberek,

az éhség még nem hatalmasodott el rajtuk, de majd ha hazafelé mennek, útközben kidőlnek. Jézus jobban törődik velünk, mint saját magunk. Előre látja nehézségeinket s együtt érző szánakozó szeretete előre gondoskodik a megoldásról. Ez a szájalom ebben a történetben az igazi csoda. Nem a hét kenyér és kevés hal megsokasítása s belőle négyezer ember megvendégelése az igazi csoda. Az csupán folyománya az igazi csodának, Jézus szíve szánakozó szeretetének.

Pedig még nem értünk a végére e szánakozó szeretet csodás vonásainak. Az is olyan csodálatos, hogy Jézus szánakozó szeretete az egész embert átöleli. Nemcsak a lelket, hanem a testet is. Szánakozik a halál és kárhozat felé sodródó lelkeken és ezért hirdeti nekik az élet és üdvösség ígéit, de szánakozik az éhség és kidőlés veszélyének kitett emberi testeken is s a hatalmas, lelket tápláló prédikáció után ezért eteti meg a sokaságot testi eledellel is. Nemcsak az örökéletünkkel törődik, hanem a földivel is. Nemcsak a kárhozatunk fáj neki, hanem a boldogtalanságunk is.

Még egy csodálatos vonását tárja elénk az ige Jézus szánakozó szeretetének. A biblia tanúsága szerint a kenyércsoda ismétlődő csoda. Két fejezettel előbb, Márk 6. fejezetében találjuk az ötezer férfi megvendégelésének csodáját, pár lappal később pedig itt találjuk a négyezer ember megelégtetésének történetét. Felmerülhet az a kérdés, hogy a különben nagyon szűkszavú Márk miért ír le két hasonló történetet. Pedig mi nagyon hálásak lehetünk ezért, mert épp ez mutatja, hogy ez a csoda nem valami rendkívüli, soha többé elő nem fordulható csoda, hanem ismétlődő csoda, számíthatok tehát én is arra, hogy Jézus szánakozó szeretete felém is fordul, én is rábízhatom lelki-testi szükségéseimet s megoldhatatlan kérdéseimben hittel ráhagyatkozhatom. Hiszed-e te ezt?

3. A kenyércsoda harmadik szereplője a tanítványok.

Számuk jelentéktelen a sokasághoz képest: 12 a 4000-hez. Jelentőségük elenyésző a Jézuséhoz képest. De mégsem egyszerű, néma statiszták az eseménynél. Munkatársai Jézusnak. Nem nélkülözhetetlenek. Jézus egyedül is meg tudta volna vendégelni a sokaságot, de kitüntetésképp igénybe veszi a tanítványok közreműködését. Jézusnak van olyan munkája, amelyet minden emberi közreműködés nélkül egymaga végez, és van olyan, melyet emberek által visz végbe. Az üdvözítés munkájából ki van zárva minden emberi közreműködés. Nincs semmiféle társ-megváltó. A boldogítás munkájából azonban mindig ki kell vennie az embernek is a maga részét. Ebben a történetben is.

Jézus mindenekeelőtt azt akarja, hogy ugyanaz az indulat legyen az övéiben, mint Őbenne magában. Olyan szánakozással nézzenek tehát az övéi a más ember meglévő és

elkövetkezendő nehézségeire, mint Ő maga. Ezért mondja el tanítványainak, hogy milyen szánalom van a szívében s ezért tárja fel előttük a sokaság éhségproblémáját. /2-3. v./ Ez a szánalom azonban nem szabad, hogy tétlen elérzékenyedés legyen csupán, mint ahogy Jézusnál sem az. A krisztusi szánalom felelősségérzetet ébreszt és tette serkent. Nehéz lecke ez. A tanítványok sem tanulták meg egyszerre. Mikor az ötezrek jóltartása történt, már akkor is világosan megmondta Jézus, hogy a más ember nyomora és nehézsége fölött nem siránkozni kell, hanem segíteni kell rajta. Akkor egész határozottan ezt mondta: „Adjatok nékik ti enniök!” /Márk 6,37./ Ugyanakkor megláthatták azt is, hogy a kevés is mennyire elég tud lenni Jézus kezében. Most mégis újra a régi hibába esnek s így szólnak: „Honnan elégíthetné meg ezeket valaki kenyérrel itt e pusztában?” /4. v./

Ezzel a józan számításnak, szükséges valóságérzéknek látszó, valójában azonban csak magára gondoló önzéssel szemben Krisztus népének meg kell tanulnia a szent tékozlást, mely nem érzi magát felmentve a segítség kötelezettsége alól, ha nincs fölöslege, hanem a szükségéből is akar, mer és tud adni. Nem túlzó rajongás ez. A szentségtelen rajongás indítóoka maga az ember, a szent tékozlásé a Krisztus szánalma. Amaz meggondolatlan cselekedet, emez a hit gyümölcse. Abból kudarc születik, ebből csoda.

Akiket azonban Jézus ebben a szeretetszolgálatban fel akar használni, azoknak a szent tékozlás mellett meg kell tanulnia a szent takarékoskosságot is. A szent takarékoskosság nem a földiekhez való ragaszkodás, hanem az Isten ajándékainak megbecsülése, nem fősvényesség, hanem a hála gyümölcse. Nem másokon akar takarékoskodni, hanem önmagán s nem azért, hogy neki többje legyen, hanem azért, hogy másnak többet adhasson.

Bízd rá magad s minden nehéz lelki-testi ügyedet a Krisztus szívében irántad is lakozó szánalomra s légy ennek a krisztusi szánalomnak hűséges és engedelmes eszköze a mások nehéz lelki-testi ügyeiben! Ámen.